

— Էն վախտ օր Աջամ գնաց վրբ օսմանցուն, էն վախտ
ե լէ օրտուի հետ էնք (էի). Ալաշկերտ Մօլլասըլէ մանայ
մէջ ասքըններ մէկ սիպտակ տղայ բռնած էն, ես գնեցի
ու բերի իմ հետ, չուրի յերեկ լէ պահեցինք, ոտ ու ձեռ
կապեցինք, տարանք Ֆլան (այս ինչ) սարը. էն տեղ շատ
գէշ խէթող օձեր կեղնին. թալինք էն տեղ չուրի յիր-
կուն, Յիրկուն գացինք օր օձեր էն խըտըր խեթած ա օր,
մեռեր ա ու արև լէ զարկեր ա վրէն, ուռեր ա. մըր ուզած
լէ էն էր, Տղէն բերինք կտրտինք ու մկայ լցեր ինք պղինձ,
կեռցունք օր եղ վերցունք. չուրի շատ քեասկուն գեղ ա:

Անիկ օր էդ ղսէք կը լսայ, ջիգրներ կը կտտի, համա
զինք կը զաւթայ, զինա Աջմներ յիմնան թէ ինք հայ ա ու
կնիկ, ինչ օրին կը խաղան ուր գլոխ սուս ու փուս կը նստի:

Աջամն ա միս շիտակ կեռցու, կը վերցու պղինձ կը գնայ մէ
թարաւ ու շուտ մէ շուտ եղ կը քաշայ, կը լլնայ գեղի ամեններ:

Աջմուն աղբըններ կերթան մէկ հէսիր կը բերին, օր գեղ
ջրբին (փորձեն) ձեռ կը բանան, կաթ մի եղ կը կաթըցուն
թէ չէ, ձեռ կը ծակուի, Անիկ գէգ օր կը տեսնի, մէկ մահնէ
կը բռնայ, էրկու իրեք օր կը մնայ էդոնց տուն, ջուրի կը յիմ-
նայ տան ծակ ու ծուկ, կը տեսնի գեղ դոր զրին, Էն մէկ
գիշեր Ֆասալ կը բերայ, կենի, գողտուկ մի կերթայ էդ
գեղի աման կը վերցու ու կընկնի մըջ Աջմու տան,
հար քեանի հոգի օր կեղնին մըջ տան թէ մեծ թէ պզտիկ
ամեկու բերնին մէկ մէկ կաթ գեղ օր կը կաթցու, փշու մի
համա կը խոխուան ու կը մնան: Էդ հմալ զհրմէն տան քօքն
օր կը բերայ, կը յենի, կերթայ դըխ սնտկներ, փարի տեղ
կը գտնայ, ուր կըցածի չափ կը լցայ խուրջին, սիլահաներից
լէ մէկ ալաստա ձեռք կը վերցու, մէկ քեահիլ ձի շուտ մէ
շուտ կը հեծնի ու կը փախնի, սաղ սալամաթ, կը հասնի Մօ-
լէսըլէման, կը կայնի ուր մարգոց դուռ:

«Էդոր մարգիկ զինք չըն ծանշայ, նոր յերբ կերթայ
տուն, էլ չկրնայ զինք զաւթայ, կիւլայ ու կընկնի բարեկամներու
վրով ու հալ ու ահվալ կը պատմայ»:

Էդ հմալ կնիկ դուր տղի հայիֆ (վրէժ) կը հանայ»:

Էս պզտիկ էնք, համա թեթըլ հոտաղ էնք. էդ ղսէն
կըսէր մէկ փիր ըղթիար հալիւր, Սիմօ էր անուն լէ»: